sanud, kõrtsi liggidal te äres pikkali maas ollewa. Et temma tööst ei puhhanud, märkasin kangest wina haisust tunda, mis wie sammo pealt ninnasse tõusis. Nide hilbud ollid ta seljas, jallad paljad, mütsi ma ei näinud. Kes teab, kas mehhel sedda olnud wõi kuhho ennegi kaddunud. Juuksed peas ollid sassis egga nende külge ammo aega sugga ei putunud; ollid pealt nähha kui wanna ahjo lund, tahma ja tolmo täis. Temma wõis enne suur tuggew mees olla, sedda näitasid kehha ja kondid wälja, agga nüüd rind ja käe-warred ollid kuinud ja lahjad, palle kahwatand ja haiglast alli karwa, ots pealegi werrine, sest temma olli rängaste kukkunud wasta liwwi. Silmad ollid tal kinni ja kaua arwasin, et piddi surnud ollema. Pärrast ommeti teggi su lahti ja räkis sanno, kellest ma muud arro ei sanud, kui sedda, et kurja wahhele hüdis, kättega maad pekstes. Siis ta jälle kaua ei likunud kunni silmad lahti löi, ringi wahtis ja minno peäle wadates, ütles: „Marri, ärra waewa minno hinge! ma 'p olle sind tapnud, 'p olle ma Mardi egga Hantsu merre põhja matnud! minne — kui ma sind ei näe siis ollen rõmus!“ Pärrast sedda jäi wait.

Temma jampsimist ma ei mõistnud, püüdsin agga tedda ärratada ehk jallale aidata, — agga waew olli asjata; otasin weel, kas ehk mõnni tekäija appi tulleks, agga ei olnud keddagi nähha muud, kui

poisikest. Se tulli, agga mis abbi nisugusest! ei ma sanud temmast muud kui ahhastust. Sest kui temma joobnud meest näggi, irwitas ja naeris, ajas kele suust wälja ja ütles: „noh wanna pappa, katsu nüüd nelja joosta, kas saad minno wasto! katsume ommeti! — wõi kas seisame pea peal ja sirrutame jalgo taewa pole? — — tulle wälja!“ ja muud pilkamist räkis weel. Agga minno südda sai täis, ähwardasin poissi ja nomisin, agga ei tahtnud sest holida waid ütles naerdes: „eks ta olle joobnud! mis siis nisuguse sega muud tehha, kui nalja; — külla-poistega teme ikka nenda ja heile õhto olli issa weel jua täis, meie emmaga narrisime tedda hästi!“ — Oh waesed issad, kes omma laste naeruks jäte! Mõelge Noa ja temma poja Hammi peale; — kas tahhate omma lapsed needmisse alla heita? — Ja waesed emmad, kes kurja külwate laste südamettesse, — kuida tahhate sest Jummalale arro anda? — Se on töeste suur Jummala arm, kui nisuggune, kes lapsepõlwes õppinud joobnutest nalja heitma, — kui mehheks sanud, isse ei hakka joma ja teistele kurja nalja sowima. Mis laps õppib — eks mees ennamiste seddasamma te? — Ma nomisin poissi ueste ja õppetasin, et mis temma naljaks nimmetab on kurri tö, käskisin tedda issa ja emma eest Jummalat palluda; iggakord kui jobnud inimest nääb, kurwa melega ta peale wadata, sest et nisuggune on Jummalast tagganenud; ja wimaks kinnitasin temmale, wanne-

Eesti-ma-rahwa Kalender 1864, lk. 22